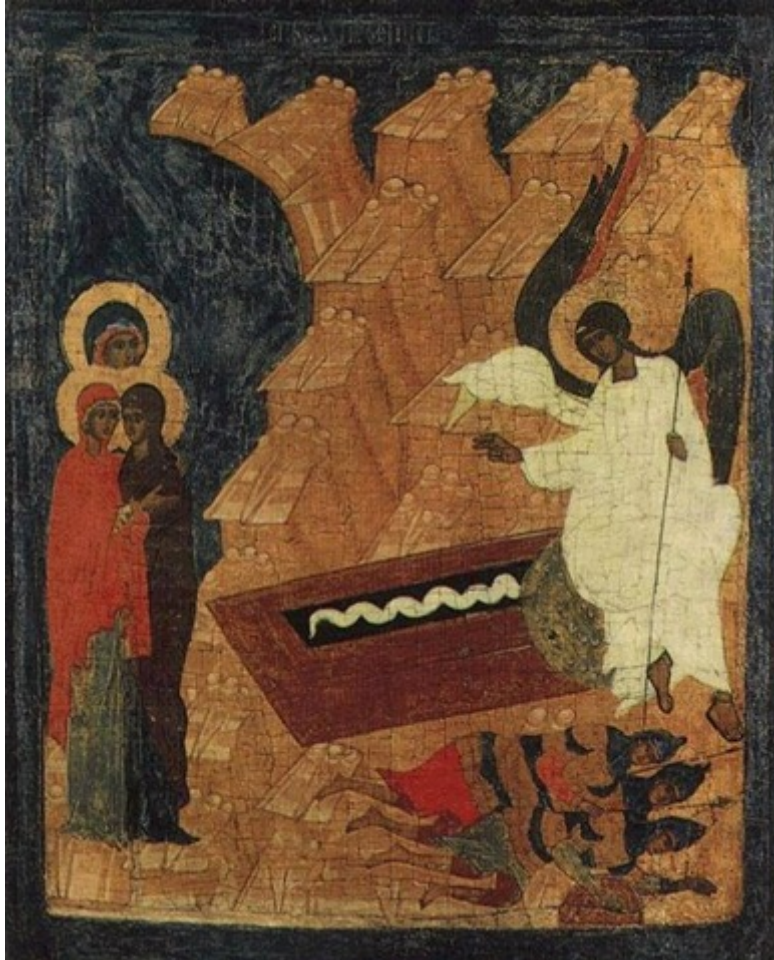

Αγίου Ρωμανού του μελωδού - κοντάκιον, Εις την Αγίαν και Μεγάλην Κυριακήν του Πάσχα.

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Προίμιον I

Αν και κατέβηκες, Αθάνατε, στον τάφο,
όμως κατάλυσες τη δύναμι του Άδη
και νικητής αναστήθηκες, Χριστέ και Θεέ,
και στις Μυροφόρες γυναίκες το «Χαίρετε» λάλησες
και στους Αποστόλους Σου έκαμες δώρο την ειρήνη,
Εσύ που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι.

Προίμιον II

Καθώς οι γυναίκες στο μνήμα σου έφθασαν
και δεν βρήκαν το Άχραντο Σώμα Σου
αξιολύπητα έκλαιγαν κι έλεγαν:
«Άρα γε έκλεψαν εκείνον που του έκλεψε η αιμορροούσα
τη γιατρεία;
Άρα γε αναστήθηκε εκείνος που προείπε πριν το πάθος

την Ανάστασι;
Στ' Αλήθεια αναστήθηκε ο Χριστός
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

Οίκοι

α΄

Τότε που έδυσε στον τάφο ο πριν τον ήλιο Ήλιος
να Τον προλάβουν έτρεξαν τα χαράματα και σαν το φως
της μέρας Τον εγύρευαν

γυναίκες Μυροφόρες και μεταξύ τους λέγανε:
«Ας πάμε, φίλες, απαλά μ' αρώματα ν' αλείψουμε
Σώμα που φέρνει τη ζωή και βρίσκεται θαμμένο,
σάρκα που στον πεσμένο Αδάμ ανάστασι προσφέρει και
τώρα βρίσκεται στο μνήμα.

Ας πάμε, ας τρέξουμε κι εμείς καθώς οι Μάγοι
κι ας προσκυνήσουμε και ας προσφέρουμε
ως δώρα τα μύρα σ' Αυτόν που σπάργανα δεν φέρει
αλλά 'ναι τυλιγμένος στο σεντόνι.

Κι ας κλάψουμε κι ας κράξουμε: 'Ω Κύριε, αναστήσου,
Εσύ που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι'.»

β΄

Κι όταν τούτα μεταξύ τους λάλησαν οι θεοφόρες
σκέφτηκαν και κάτι άλλο, που πολύ είναι σοφό,
κι είπανε μεταξύ τους: «Γυναίκες, τι γελιόμαστε;
Αληθινά πιστεύετε πως βρίσκεται ο Κύριος στον τάφο;

Μπορούσε μέχρι σήμερα να κράταγε Εκείνον,
που κυβερνάει τη ζωή; Ακόμα κείτεται νεκρός;
Απίστευτος, αστήριχτος είναι αυτός ο λόγος.

Για τούτο ας σκεφοτύμε κι έτσι να ενεργήσουμε •

να πάη η Μαρία και να δη τον Τάφο
κι εμείς ακολουθούμε αυτά που θα μας πη.
Αληθινά, καθώς τόσες φορές προείπε, αναστήθηκεν ο
αθάνατος,

Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

γ΄

Και έτσι σκεπτόμενες οι συνετές γυναίκες
έστειλαν, καθώς πιστεύω, τη Μαγδαληνή Μαρία
στο μνημείο, όπως λέει ο θεολόγος Ιωάννης.
Κι ήτανε σκοτάδι ακόμα, μα τη φώτιζε η αγάπη,
γι' αυτό και είδε σίγουρα το μεγάλο το λιθάρι
κυλισμένο να βρίσκεται απ' την πόρτα του τάφου κι είπε,

καθώς εγύρισε:

«Αυτό που είδα, μάθετε, απόστολοι,
κι ό, τι θα καταλάβετε θέλω να ξέρω.

Η πέτρα πια τον τάφο δε σκεπάζει,
μήπως τον Κύριό μου πήρανε;

Μιας κι οι φρουροί δε φαίνονται και έφυγαν. Μήπως και
αναστήθηκε,

Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι;»

δ´

Μόλις άκουσεν ετούτα ο Κηφάς και ο γιος του Ζεβεδαίου
βγήκαν αμέσως τρέχοντας σαν να συναγωνίζονταν.

Κι ο Ιωάννης έφτασε πρώτα από τον Πέτρο.

Όμως αν κι έφτασε, στο μνήμα δεν εμπήκε
αλλά τον κορυφαίο περιμένει

για να τον ακολουθήση ωσάν το πρόβατο τον τσοπάνη.

Και όντως έτσι ταίριαζε να γίνη.

Στον Πέτρο δηλαδή ειπώθηκε: «Πέτρε, με αγαπάς;»

και «Τα πρόβατά μου φρόντιζε όπως θέλεις».

Στον Πέτρο ειπώθηκε: «Ευτυχισμένε Σίμωνα,
τα κλειδιά της Βασιλείας θα σου δώσω».

Στον Πέτρο πριν υπέταξε τα κύματα όπου εβάδισεν,

Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.

ε´

Κι όπως είπα πριν λίγο, ο Πέτρος και ο γιός του
Ζεβεδαίου

έφθασαν στο μνήμα παρακινημένοι από τα λόγια της
Μαρίας

και μπήκαν μέσα, μα τον Κύριο δε βρήκανε.

Γι´ αυτό και φοβισμένοι από τούτο είπαν οι αγιασμένοι:

«Άρα γιατί σε μας δεν παρουσιάστηκε;

Μήπως το θάρρος μας Του φάνηκε πολύ; Ήτανε
πράγματι η τόλμη μας μεγάλη.

Έπρεπε δηλαδή απ´ έξω να σταθούμε

και να παρατηρήσουμε όσα εκεί στο μνήμα υπήρχαν,
γιατί αυτός ο τάφος, τάφος δεν είναι πλέον,

αλλ´ όντως οίκος του Θεού,

αφού σε τούτον έφτασε κι έμεινεν όπως θέλησε,

Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.

στ´

Θράσος το θάρρος μας κατάντησε λοιπόν,

και μάλλον λογαριάστηκε το θάρρος περιφρόνησι;
Τάχα γι' αυτό δεν παρουσιάστηκε, γιατί ανάξιό Του
φανήκαμε;»

Ενώ τούτα έλεγαν οι γνήσιοι του Πλάστη φίλοι,
η Μαρία, που ακολουθούσε, είπε:
«Μαθητές του Κυρίου, και όντως θερμοί φίλοι Του, δεν
ειν' όπως νομίζετε.

Μα κάμετε υπομονή μην ολιγοψυχήτε.

Γιατί αυτό που έγινε ήτανε θεία παραχώρησι,
για να δούνε πρώτες, γιατί πρώτες εκείνες έπεσαν,
οι γυναίκες τον Αναστημένο Χριστό.

Σε μας που πενήθησαμε θέλει να χαρίση το 'χαίρετε',
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

ζ'

Καθώς έτσι προσπαθούσεν η Μαρία να πεισθή με τα
λόγια της,

έμεινε κοντά στον τάφο, οι δε απόστολοι έφυγαν.

Γιατί πίστευεν ακόμα ότι έκλεψαν το Σώμα.

Γι' αυτό και φώναζεν, όχι με λόγια αλλά με δάκρυα:

«Αλοίμονο, Ιησού μου, που Σε μεταφέρανε;

Και πώς καταδέχτηκες με λερωμένα χέρια να Σε
κρατούν, Αθάνατε;

'Άγιος, άγιος, άγιος', κράζουν

τα εξαπτέρυγα και τα πολυόμματα.

Κι αυτών οι ώμοι μόλις Σε σηκώνουν

και Σε βάσταξαν χέρια αμαρτωλών;

Όταν Σε βάφτιζεν ο Πρόδρομος εφώναζε: 'Εσύ
βάφτισέ με,

που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι'.»

η'

Να βρίσκεσαι τριήμερος νεκρός, Εσύ που τα πάντα
ανακαινίζεις,

π' ανάστησες το Λάζαρο, τεσσάρων ημερών νεκρό
κι έκαμες το σαβανωμένο να περπατήση ζωντανός.

Μέσα στον τάφο βρίσκεσαι και μακάρι νάβλεπα που σ'
έχουνε θαμμένο

για να βρέξω με δάκρυα, καθώς η πόρνη,
όχι μονάχα τα πόδια μα και ολόκληρο το Σώμα και το
μνήμα σου

λέγοντας: 'Κύριε, όπως της χήρας

το παιδί ανάστησες, ανάστησε τον Εαυτό Σου.
Εσύ που έδωκες ζωή στην κόρη του Ιάειρου
γιατί ακόμα παραμένεις στο μνημείο;
Αναστήσου, τρέξε, φανερώσου σ' εκείνους που σ'
αναζητούν,
Εσύ που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι'.»

θ'

Νικημένη από το κλάμα κι από τη συγκίνησι
αποκαμωμένη
σαν είδε τη Μαγδαληνή Μαρία Εκείνος που τα πάντα
βλέπει
τότε την ευσπλαχνίστηκε και παρουσιάστηκε λέγοντας
στην κόρη:

«Γυναίκα, γιατί κλαις; Ποιόν ζητάς μέσα στο μνήμα;»

Τότε η Μαρία γύρισε και είπε:

«Κλαίω, γιατί επήρανε τον Κύριό μου από τον τάφο και
δεν γνωρίζω πού Τον έθαψαν.

Και σίγουρα εσύ δεν τόκαμες αυτό;

Γιατί 'σαι σύ ο κηπουρός, αν δεν πλανιέμαι.

Πές μου, λοιπόν, αν εσύ επήρες το Σώμα
κι εγώ παίρνω ξανά το Λυτρωτή μου.

Είναι δικός μου Δάσκαλος και Κύριος δικός μου,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι'.»

ι'

Αυτός που βλέπει τις καρδιές και τις σκέψεις των
ανθρώπων

ξέροντας πως γνωρίζει τη φωνή Του η Μαρία,
ως Τσοπάνης εφώναζε την αρνάδα που θρηνεί
λέγοντας: «Μαρία.» Κι αυτή αμέσως αναγνώρισε και
είπε:

«Όντως ο Καλός μου ο Τσοπάνης με φωνάζει,
για να με κατατάξη πλέον με τα πρόβατα τα ενενήντα
και εννέα.

Γιατί βλέπω πίσω απ' Αυτόν που με καλεί
σώματα αγίων, τάγματα δικαίων.

Γι' αυτό και δεν ρωτάω: 'Ποιος είσαι Σύ που με
καλείς;'

Αφού κατάλαβα καλά, Ποιος ειν' Αυτός που με φωνάζει.

Είναι δικός μου Δάσκαλος και Κύριος δικός μου,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι'.»

ια´

Από ζήλο δε θερμό και αγάπη φλογερή
αρπάχτηκεν η κόρη και ν' αγγίξη βουλήθηκε
Αυτόν που γεμίζει όλη την πλάσι απεριόριστα.
Ωστόσο δεν εκατηγόρησε τη βιάση της ο Πλαστουργός
αλλά στα θεία πράγματα την κόρη ανεβάζει
λέγοντας: «Μη μ' αγγίζεις. Ή μήπως άνθρωπο μονάχα
με νομίζεις; Είμαι Θεός, μη μ' ακουμπάς.
Κόρη σεμνή, ανύψωσε το βλέμμα της ψυχής
και τ' ουρανού τα μυστικά προσπάθησε να καταλάβης.
Εκεί να με αναζητήσης. Και πράγματι ανεβαίνω
προς τον Πατέρα, τον Οποίο δεν έχω αφήσει.
Στον ίδιο Θρόνο βρίσκομαι μαζί Του, επειδή σύγχρονος
είμαι και συνάναρχος μ' Εκείνον,
Εγώ που δίνω στους πεσμένους την ανάστασι.

ιβ´

Κι ας διαλαλεί, λοιπόν, αυτά η γλώσσα σου, γυναίκα,
και να τα διερμηνεύη στα παιδιά της Βασιλείας
που καρτερούνε την Ανάστασι Εμού πούμαι Ζωντανός.
Τρέξε, Μαρία, γρήγορα και σύναξε τους Μαθητάς Μου.
Εσένα χρησιμοποιώ, σάλπιγγα μεγαλόφωνη.
Σάλπισε ειρήνη για τους φίλους μου που από φόβο
κρύφτηκαν.
Ξύπνησέ τους όλους έτσι σαν από ύπνο,
ν' ανάψουν λαμπάδες και να μ' ανταμώσουν.
Να πης: 'Εσηκώθη απ' τον Τάφο ο Νυμφίος
και τίποτε δεν άφησε μέσα σ' αυτόν.
Ρίχτε μακριά, Απόστολοι, το λήθαργο, επειδή
αναστήθηκε,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι'.»

ιγ´

Λοιπόν καθώς άκουσε καλά όλα τα λόγια του Λόγου,
πίσω εγύρισεν η κόρη και λέει στις συντρόφους:
«Είναι θαυμαστά, γυναίκες, όσα είδα και σας λέω.
Κανένας, λοιπόν, μη νομίση πως τα λόγια μου είναι
φλυαρία,
γιατί δεν τα φαντάστηκα αλλ' είναι θεία έμπνευσι.
Ακόμα βλέπω και ακούω το Χριστό κι ακούστε πώς και
πότε.

Όταν ο Πέτρος κι ο σύντροφός του μ' άφησαν

καθόμουν κι έκλαιγα κοντά στο Μνήμα.
Πραγματικά επίστευα πως πήραν απ' τον Τάφο
το Θείο Σώμα του Αθάνατου.
Αλλ' αμέσως συμπόνεσε τα δάκρυά μου και φανερώθηκε
σε μένα Αυτός,
που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.

ιδ´

Ευθύς μεταποιήθηκε η λύπη σε χαρά
και μου φάνηκαν τα πάντα χαρωπά και πανευφρόσυνα
και να λέω δεν διστάζω 'ότι δοξάστηκα ωσάν το
Μωυσή'.
Είδα στ' αλήθεια, είδα όχι στο όρος αλλά στο Μνήμα,
όχι στο σύννεφο αλλά με το Σώμα,
των ασωμάτων και των νεφελών τον Δεσπότη, Τον
Υπάρχοντα και πριν και τώρα και πάντοτε,
να μου λέει: 'Μαρία, τρέξε να πης
σ' αυτούς που μ' αγαπούν πως αναστήθηκα.
Ωσάν καρφί ελιάς κράτα με στη γλώσσα σου
και φέρε στους απογόνους του Νώε το χαρούμενο μήνυμα
και διακήρυξε πως παύτηκεν ο θάνατος κι αναστήθηκεν,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι'.»

ιε´

Καθώς ετούτα άκουσεν η συντροφιά των πιστών
γυναικών
με μια φωνή απάντησε στη Μαγδαληνή Μαρία:
«Αληθινό αυτό που είπες κι όλες μαζί σου συμφωνούμε •
δεν απιστούμε, μα έχουμε αυτή την απορία:
πως μέχρι τώρα μέσα στον Τάφο ήτανε
και ανεχόταν η Ζωή τρεις μέρες να συγκαταλέγεται
ανάμεσα στους πεθαμένους.
Σίγουρα απ' τον Άδη περιμέναμε
πως θα ξαναρχόταν, γι' αυτό και λέγαμε:
'Εβγαλε παλιά το δούλο απ' το θεριό της θάλασσας
και πως τώρα κρατιέται απ' το Θάνατο;
Αν το θεριό ανάγκασε να ξαναδώση αυτό που έλαβε,
ανασταίνεται κι από το Μνήμα,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.'

ιστ´

Τώρα, Κόρη, λοιπόν, μη νομίζεις πως δεν είναι σωστά
όσα λέγεις.

Ορθώς μας εμίλησες και παράδοξο τίποτε σ' όσα είπες
δεν είναι.

Αληθινά τα λόγια σου και όμορφος ο τρόπος σου.
Όμως, Μαρία, θέλουμε να κοινωνήσουμε με σένα
εκείνο που απόλαυσες για να μην τρυφήση ένα μέλος μας
και τάλλα μείνουν νεκρά και άγευστα ζωής.
Ας γίνουνε μαζί με σένα στόματα περισσότερα
που να επισφραγίζουνε τη δική σου μαρτυρία.

Ας πάμε όλες στο μνημείο
και θα βεβαιωθούμε για το όραμα.
Κοινό, φίλη, το καύχημα ας γίνη, αυτό που σου
εχάρισεν

Εκείνος, που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

ιζ´

Έτσι μιλώντας των γυναικών η συντροφιά η θεοφώτιστη
έβγαινε από την Πόλι μαζί με τη διηγούμενη Μαρία
και αντικρύζοντας τον Τάφο από μακριά εφώναζε:

«Να ο τόπος ή καλλίτερα ο κόρφος ο μυστικός.

Να αυτός που κράτησε τον Βασιλέα

Να αυτός που εχώρεσεν Αυτόν που ουρανοί δε χωρούνε και
Τον χωρούν οι άγιοι.

Σε παινεύω, άγιε Τάφε, σε δοξάζω,

μικρέ και μέγιστε, φτωχέ και πλούσιε.

Ζωής Θησαυροφύλακα, δοχείον Ειρήνης,

σημείον Χαράς, Μνήμα του Χριστού.

Μνήμα Ενός και καύχημα του κόσμου, όπως το θέλησεν

Αυτός,

που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

ιη´

Αφού υμνολόγησαν λοιπόν, τον Τάφο του Ζωοδότη,
εγύρισαν και είδαν τον καθήμενο στο λιθάρι

κι από το φόβο έκαναν πίσω

γεμάτες δέος και με σκυμμένα τα πρόσωπα

και με δειλία τέτοια λαλούσαν:

«Αυτό το πρόσωπο ποιο είναι ή τίνος η μορφή; Αυτός
που βλέπουμε ποιος είναι;

Άγγελος είναι; Άνθρωπος; Έρθε απ' τα ουράνια;

Ή μήπως βγήκε από τη γη;

Είναι φωτιά, εκπέμπει φως, αστράφτει, λάμπει.

Ας φύγουμε, γυναίκες, μη μας κάψει.

Ουράνια, θεϊκή βροχή στάλαζε σ' όσους Σε διψάνε,
Εσύ που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι.

ιθ'

Τώρα θα μας δροσίσουν σαν σταγόνες τα λόγια,
του θεϊκού Σου στόματος, ω Σύ χαρά των πονεμένων,
η ζωή των απάντων, ώστε να μην πεθάνουμε απ' το
φόβο.»

Αυτά περίπου έλεγαν οι ευσεβείς γυναίκες.

Τότε μειλίχιος έγινε ο καθήμενος στο λίθο
κι είπε στις ευλογημένες: «Εσείς να μη φοβόσαστε,
αλλά αυτοί οι φύλακες

θ' ανατριχιάσουν, θα ζαρώσουν και θα γίνουν σαν
πεθαμένοι

από φόβο για μένα, και για να μάθουν
πως είναι κύριος των αγγέλων Εκείνος,
που τώρα φρουρούν, μα δεν εξουσιάζουν.
Πραγματικά ο Κύριος αναστήθηκε και δεν το
αντιλήφθηκαν πως έγινε η Έγερσι Αυτού,
που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.

κ'

Συνέλθετε, λοιπόν, γυναίκες, μη νεκρωθήτε από το
φόβο.

Τον Κτίστη των αγγέλων αζητούσατε να δήτε
και γιατί δειλιάζετε σ' ενός αγγέλου την όψι;
Είμαι δούλος Εκείνου που τούτον τον τάφο κατοίκησε.

Είμαι φύσει και θέσει υπηρέτης.

Την προσταγή Του ήρθα να σας πω: 'Ο Κύριος
αναστήθηκε.

Σύντριψε του Άδη τις χάλκινες πύλες
και έσπασε τις σιδερένιες του αμπάρες.

Την προφητεία επραγματοποίησε
και των αγίων την παράταξι ανύψωσε.'

Ελάτε, γυναίκες, και κοιτάξτε που ο Αθάνατος εκείτετο,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

κα'

Θάρρος μεγάλο έλαβαν απ' τη φωνή τ' αγγέλου
και συνετά απάντησαν σε τούτον οι γυναίκες:
«Αληθώς ανέστη ο Κύριος, καθώς είπες.
Μας έδειξες και με τα λόγια σου και με τη στάσι σου
πως πράγματι ο Ελεήμων αναστήθηκε.

Αν δηλαδή δεν είχε εγερθή και φύγη από τον Τάφο, εσύ
δεν θα καθόσουνα.

Πότε, καθώς γνωρίζουμε, ο στρατηγός, ενώ ο Βασιλέας
είναι παρών, κάθεται και συζητεί;

Και αν ακόμα γίνονται τέτοια πάνω στη γη,
όμως στον ουρανό τέτοια δε βρίσκεις,
όπου θρόνος αθέατος κι ανείπωτος ο Καθήμενος,
Αυτός που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι.»

κβ΄

Αφού ανέμειξαν το φόβο με χαρά και τη λύπη μ΄
ευφροσύνη

από τον Τάφο έφυγαν, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή,
κι ήρθαν στους Αποστόλους και είπαν οι γυναίκες:

«Τι απαισιοδοξείτε; Γιατί σκυθρωπάζετε;

Επάνω τις καρδιές. Χριστός ανέστη.

Στήστε χορό και μαζί μας να πείτε: ‘Ο Κύριος
σηκώθηκε’.

Ο προαιώνιος έλαμψε Θεός.

Λοιπόν, μην είστε σκυθρωποί μα ξαναζωντανέψτε.

Αφάνηκεν η Άνοιξι, ανθήσατε κλαδιά

καρπούς, αφήστε το χειμώνα.

Πανηγύρι ας κάνουμε όλοι κι ας πούμε: αναστήθηκεν
Εκείνος,

που δίνει στους πεσμένους την ανάστασι’.»

κγ΄

Κι αναμφιβόλως άκουσαν κι έλαβαν

ευφροσύνη με τα λόγια

και έπεσαν σε έκπληξι οι μαθητές και είπαν στις
γυναίκες:

«Κόρες, από πού μάθατε αυτό που λέτε;

Άγγελος σας το είπε;» «Ναι», απαντούν, «και έδειξε
και είπε.

Και των αγγέλων ο Θεός και Πλάστης
φάνηκε στη Μαρία κι είπε: ‘Ανάγγειλε στους φίλους
μου: ο Κύριος αναστήθηκε’.

Ελάτε το λοιπόν, όλοι σαν κριάρια
και σαν πρόβατα σκιρτώντας να πούμε:

‘Ποιμένα, έλα και σύναξε εμάς
που σκόρπισεν ο φόβος.

Επάτησες το Θάνατο, έλα σε όσους Σ’ αγαπάνε,

Εσύ που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι'.»

κδ´

Με Σένα ας αναστηθή, Σωτήρα, η πεθαμένη μου ψυχή.

Η λύπη μη την καταφάη και ξεχάση το λοιπόν
ετούτα τα τραγούδια που της προσφέρουν αγιασμό.

Ναι, Ελεήμων, ικετεύω Σε, μη με εγκαταλείπης
τον καταπληγωμένο από τα κρίματα.

Πραγματικά μέσα σε ανομίες κι αμρτίες συνέλαβεν
εμένα η μητέρα μου.

Άγιε και Σπλαχνικέ Πατέρα μου,

δοξασμένο πάντα τ' όνομά Σου

απ' το στόμα μου και τα χείλη μου

απ' τη φωνή και τα τραγούδια μου.

Καθώς θα Σε υμνολογώ, στείλε μου χάρι, αφού μπορείς

να το κάμης Εσύ

που δίνεις στους πεσμένους την ανάστασι.

***

Πηγές: Ορθόδοξη Πορεία- anestixristos.blogspot.gr